

Любіть, дітки, Україну

Іван Сочивець

- Добре, що впіймала тебе, Іванку. Сядь! Поговорити треба.
 - Мамо, знов те саме будете втовкмачувати. Я знаю.
 - Те, але не те. Май терпіння. Мати на погане не наставлятиме. Тільки на добре
 - Ми вже все зрозуміли, мамо. Я і Марійка.
 - Все, та не все. У мене, дітки, душа болить, що ви їдете в чужі краї. Хоч і по науку.
- Та що поробиш, коли в Україні нашої поки що таке твориться. Слово рідне не завжди почуєш. Їдьте, пташенята, вчіться. Людьми станете. Та глядіть!..
- Що глядіти, мамо?
 - Неньки своєї не забувайте, України нашої. Ти ж, Іванку, старшенький, то й за Марійкою наглядай. Будь їй батьком.
 - Не турбуйтеся, мамо, все буде гаразд.
 - Гаразд, то воно гаразд, але душа болить, що на чужину їдете. За кордон. А там же все не так, як у нас. І мова, і звичаї, і спосіб життя. Головне, дітки, любіть Україну!
 - Як же її любити, мамо?
 - Боже ти мій! Не цурайтеся свого, як ото Тарас навчав. І цю вишиванку не забудь. Сидатимешся вдягати, то хоч коли там з чемодана вийми, подивись та пригорни до себе. І сала не цурайтесь, як предки наші не цурались. І вареників з сиром та вишнями.
 - А як там цього в кав'ярнях та ресторанах не буде?
 - Та ж там знайомі наші є. Приятелі. З діаспори. Вони ж українці. Запросять, пригостять. Тільки не відмовляйтесь, як коли щось наше, національне, подаватимуть. Гріх губу копилити. Дякуйте чемно.
 - Ви вже це казали, мамо.
 - Ще й ще казатиму. І повторятиму: "Любіть Україну! Вона ж тепер вільна, незалежна. Ви її діти. Вам за неї вболівати". І ще таке. З іменами своїми притримуйтесь. Бо, знаю, перехрестять тебе на Джона, а Марійку на Мері. А ви Іванком та Марійкою тримайтесь між собою. І з мовою...
 - А з мовою що, мамо?
 - Щоб не забули. Не буде з ким, то між собою по-нашому розмовляйте. Рідну мову гріх забувати. Повернетесь – доведеться ж говорити українською. Англійська у нас поки не йде.
 - А як не повернемось? А як батько нас там назавжди влаштує?
 - Хай так. Дав би Бог. А в гості ж приїжджатимете до нас, то як розмовлятимете? Не будете ж родичів і земляків іноземною мовою відлякувати.
 - Ну, хіба в гості.
 - Ти батька згадав, Іванку. Це добре. Ти ж розумієш, хто він у нас?
 - Та знаю. Державний діяч.
 - Так ви там будьте гідні свого тата!

- Мамо! Я можу йти?

- Йди, синку, гуляй до від'їзду на чужину. Милуйся рідним краєм. Бо скоро прощання. Любіть, дітки, свою Україну. Вона наша ненька.